Kit egy bokrétáról szerzett

Most adá virágom nékem bokrétáját,
Magához hasonló szerelmes virágát,
Kiben violáját kötötte rózsáját:
Úgy tetszik, hogy értem ebből ő akaratját.

Viola szép színe mutatja hívségét,
Rózsa piros volta hozzám nagy szerelmét,
Fejér rózsa penig mondja tiszta éltét;
Nésze mint mutatja bölcs és eszes elméjét!

De látom, hogy evvel nemcsak azt jelenti,
Hanem viszont hogy én is oly légyek, kéri,
Hív, tiszta, szerelmes légyen szívem, inti,
Az minthogy ő magát is mondja hozzám lenni.

Azért e bokrétát, én édes szerelmem,
Megszolgálom s egészségedért viselem,
Mit parancsolsz véle nékem, így jól értem,
Higgyed, te helyetted nem kell senki más nékem.

De te ne kövessed ez bokréta dolgát,
Ki noha most ily szép, de estve elhervad,
Virágja mind elhull, csak a töve marad,
Légy állandó hozzám végig, mint én tehozzád.

Gondolj miközöttünk való kötelezést,
Ne szerezzen senki miközöttünk eszvészt,
Mert bánja az Isten fogadás szegését,
Bünteti, héában aki vészi szent nevét.

Ezerötszáz és hetvennyolc esztendőben,
Egy szerelmes helyen hogy volnék rejtökben,
Az adá virágát akkor én kezemben,
Kit Istentűl kérek gyakran könyörgésemben.

1578